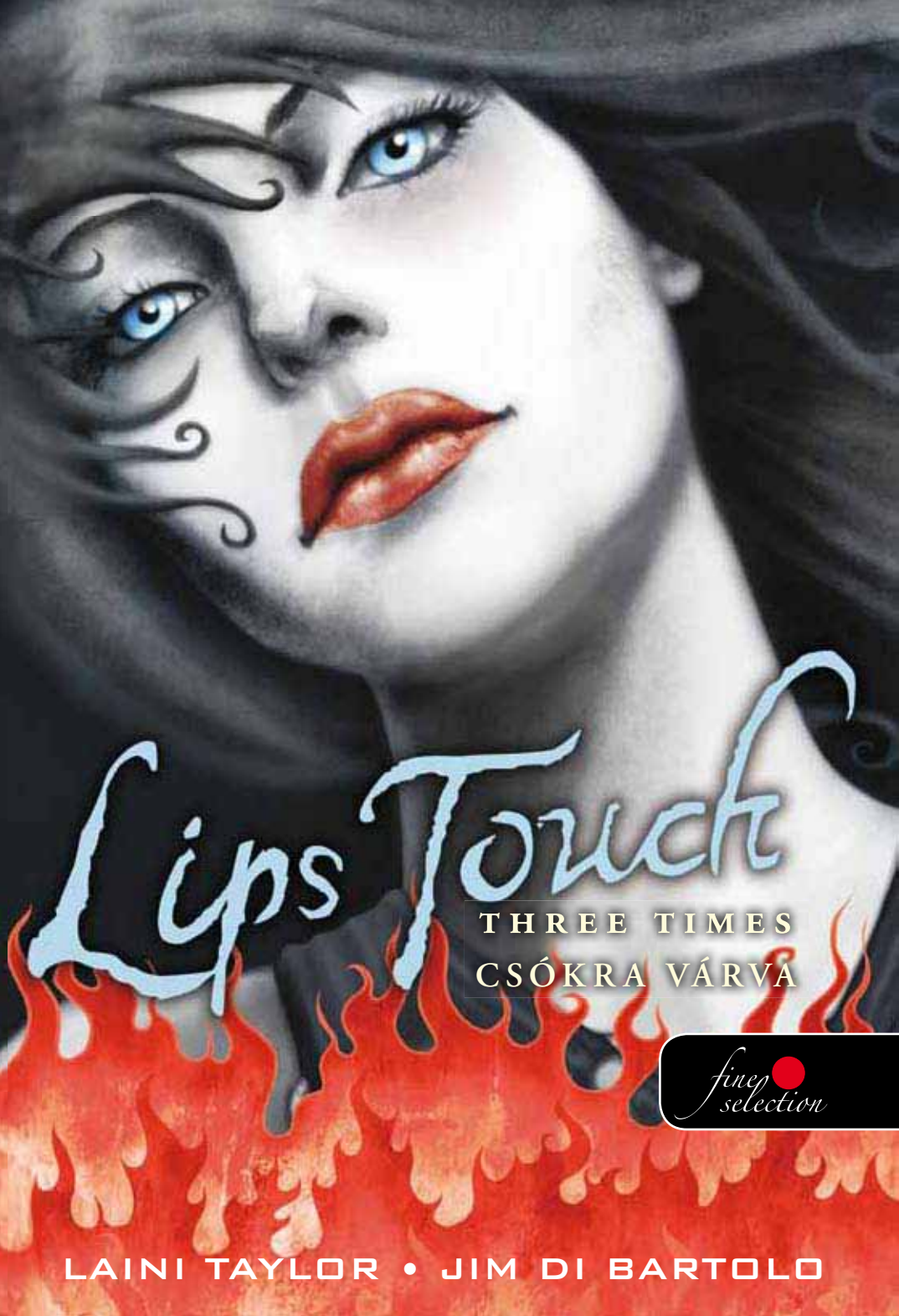

Lips Touch

THREE TIMES
CSÓKRA VÁRVA

fine
selection

LAINI TAYLOR • JIM DI BARTOLO

L A I N I T A Y L O R

Lips Touch

THREE TIMES
CSÓKRA VÁRVA

Illusztrálta: JIM DI BARTOLO

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Laini Taylor
A mű eredeti címe: Lips Touch - Three Times

Fordította: Molnár Edit
Szerkesztette: Egyed Erika

Text copyright © 2009 by Laini Taylor.
Illustrations copyright © 2009 by Jim Di Bartolo.
All rights reserved.

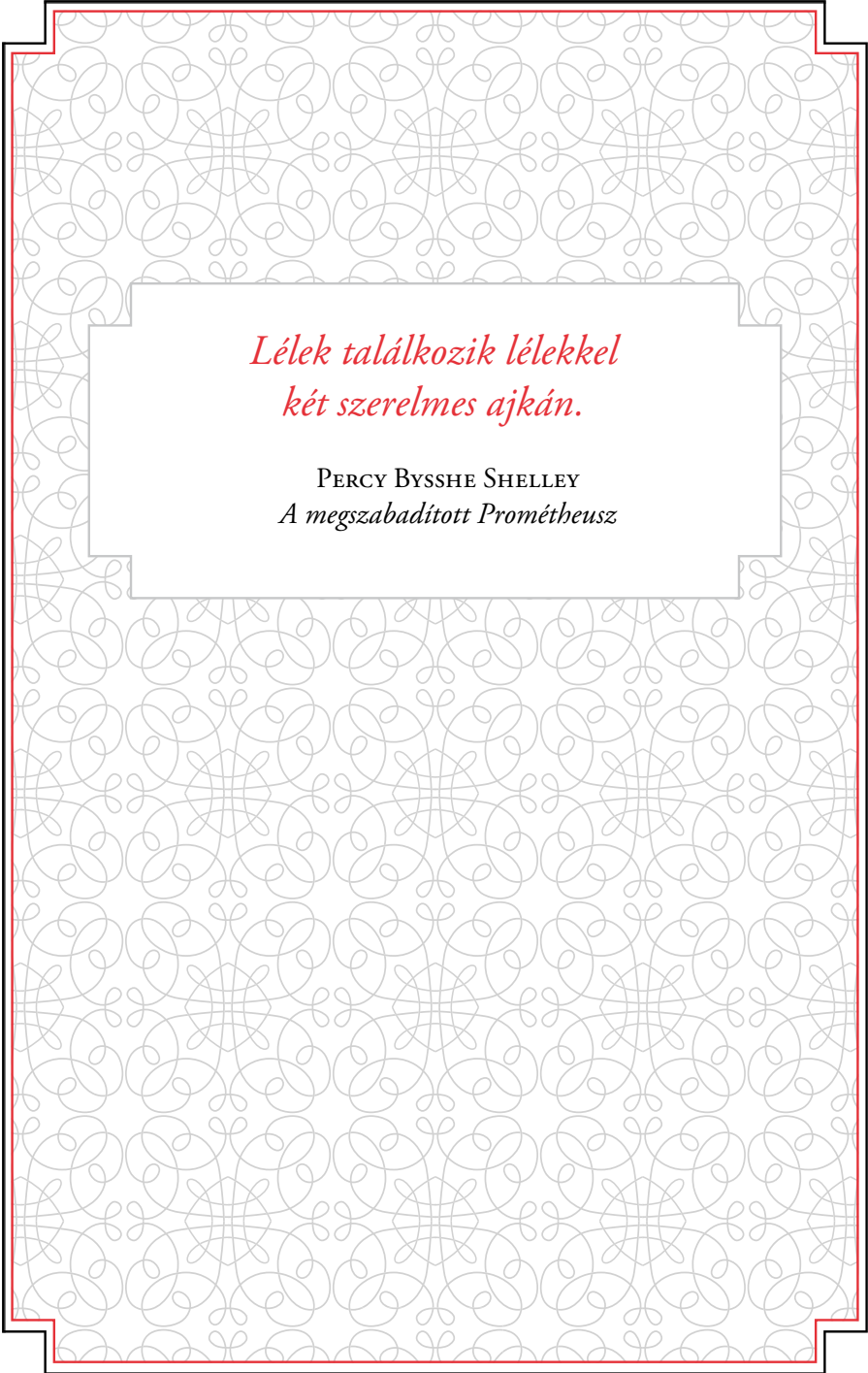
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 428 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

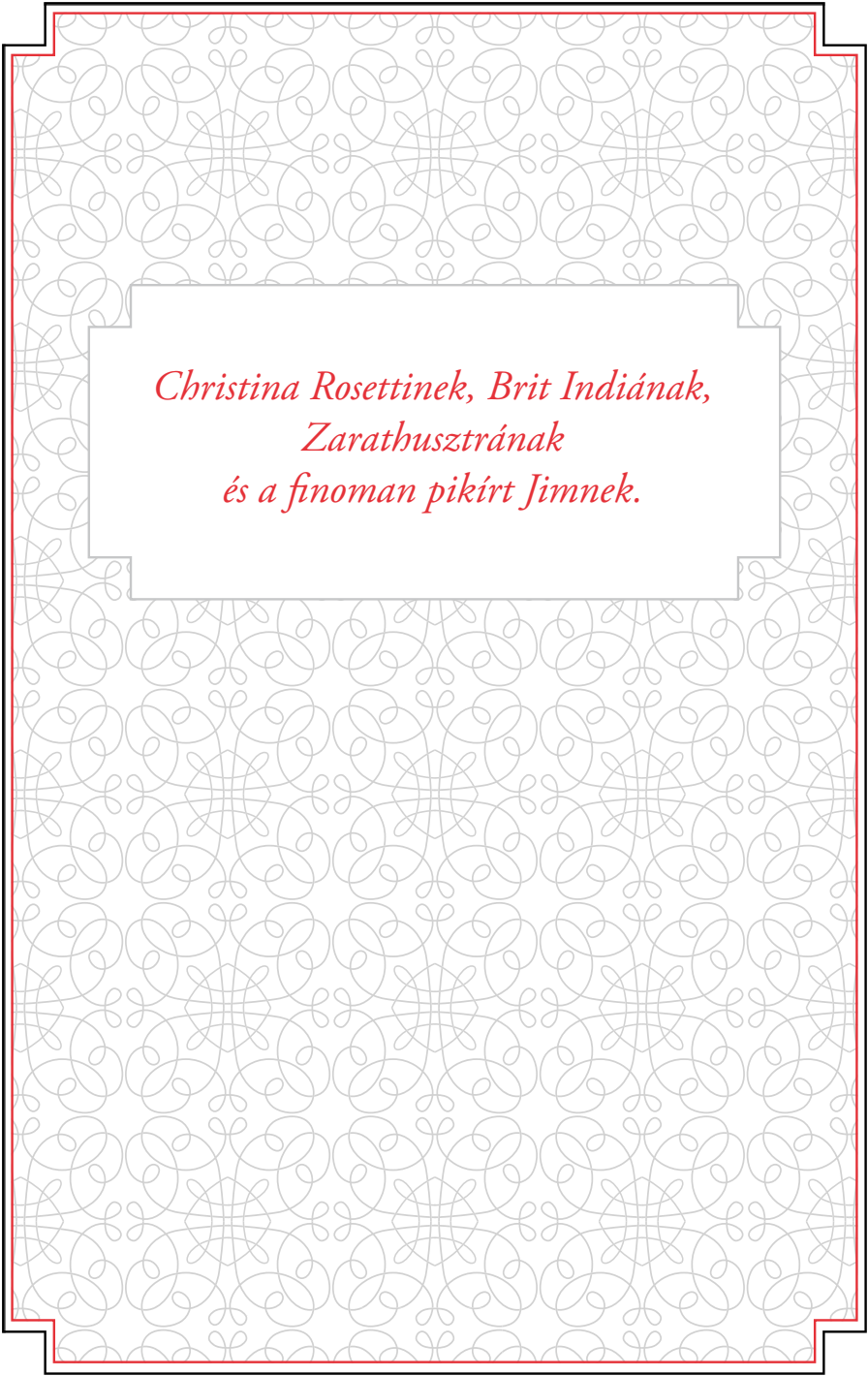
Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor
Korrektorok: Sinkovics Balázs, Széll Katalin
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Mindenj ogfenn tartva,be leértvea sok szorosítás,a m übö v í tett,i lletve
rövidítettki adásánakj ogáti s.A ki adói rásbelien gedélyenél küls em a
teljesm ű,sem a nnakr ész esem milyenfor mában—a kárelekt ronikusan
vagym echanikusan,be leértvea fény másolástésbá rmilyen a dattárolást
–nem sok szorosítható.

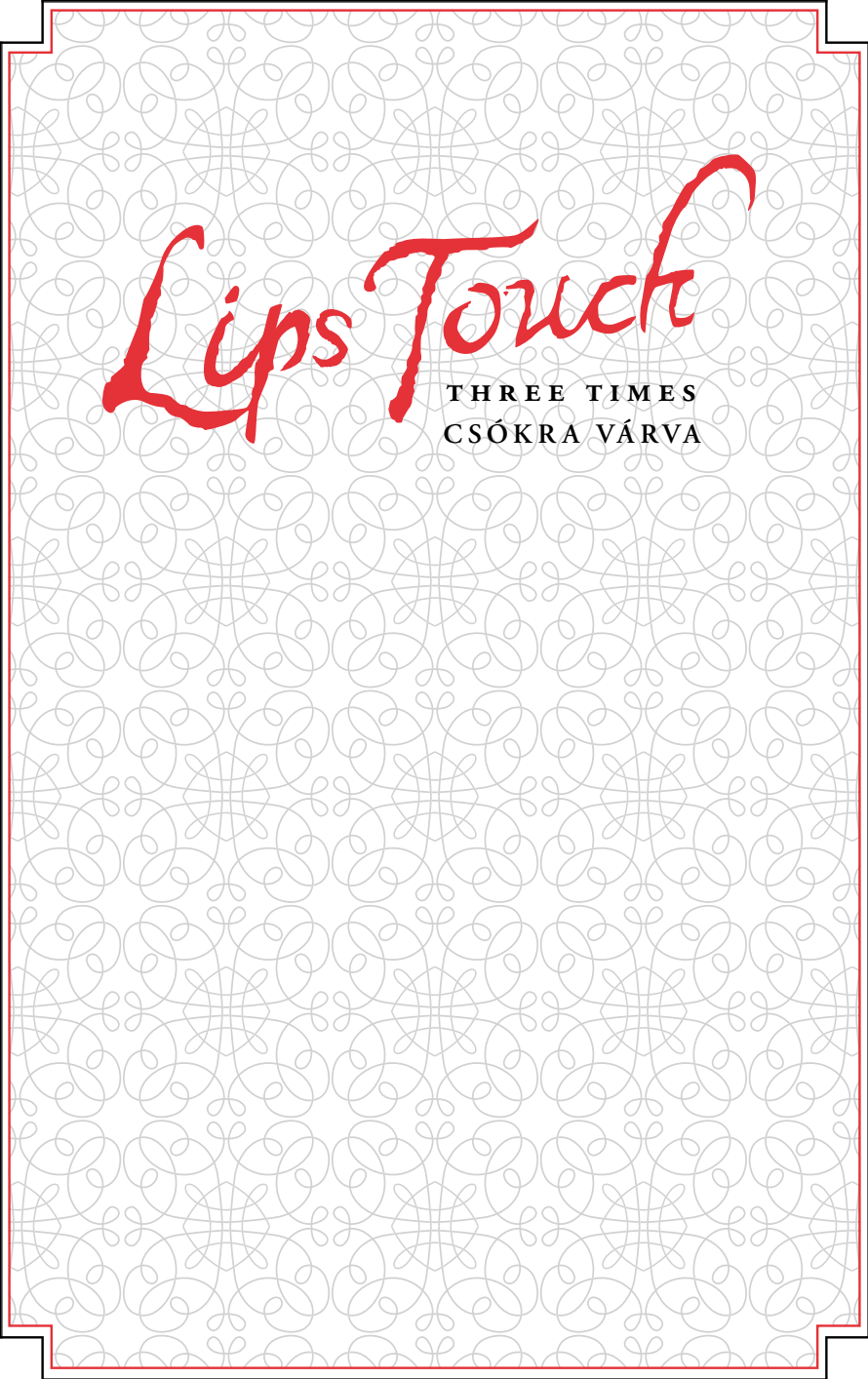

*Lélek találkozik lélekkel
két szerelmes ajkán.*

PERCY BYSSHE SHELLEY
A megszabadított Prométheusz

*Christina Rosettinek, Brit Indiának,
Zarathusztrának
és a finoman pikírt Jimnek.*

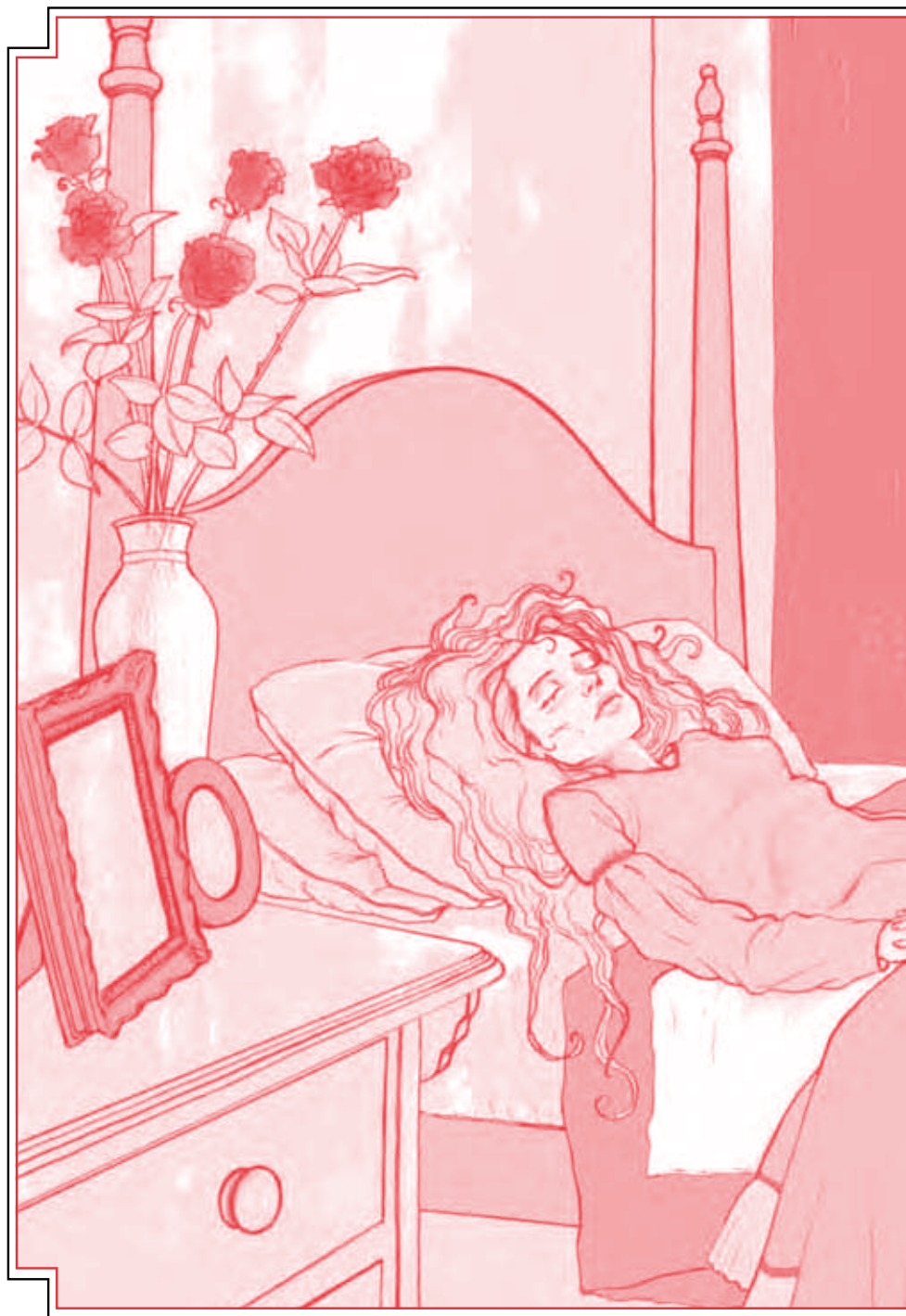

Lips Touch

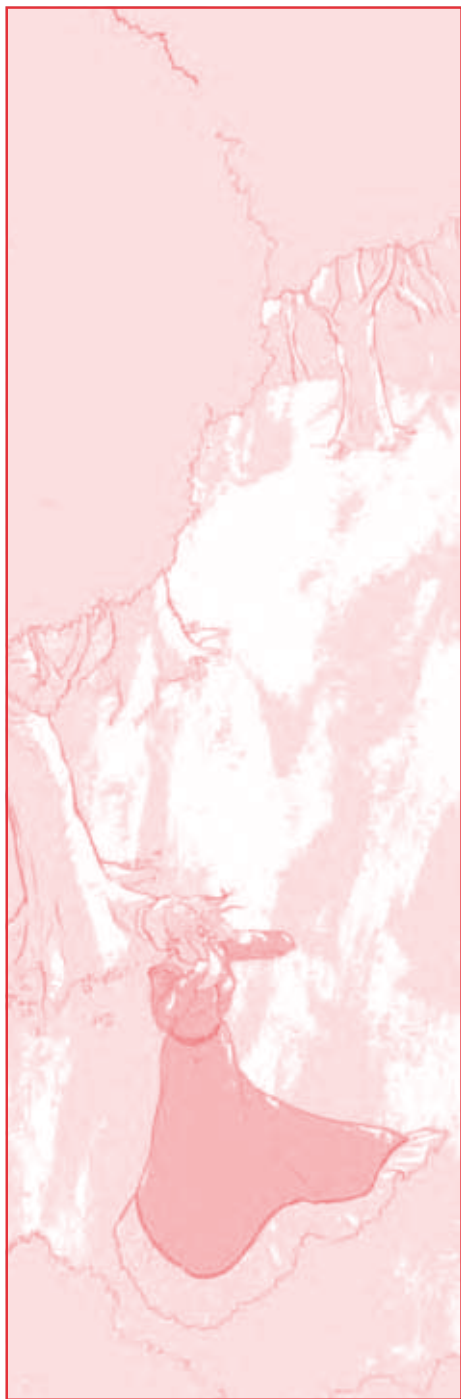
THREE TIMES
CSÓKRA VÁRVA

• A GOBLINOK •
GYÜMÖLCSE

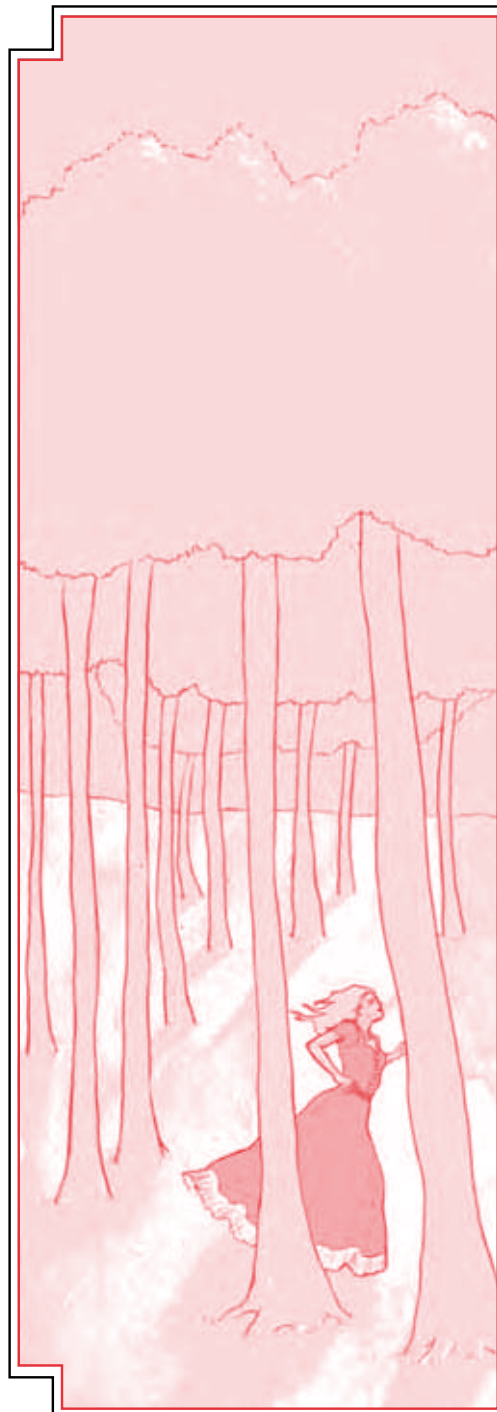

• A GOBLINOK •
GYÜMÖLCSE

A goblinok csak bizonyos típusú lányokra specializálódnak. Elég keresztülsétálnod egy iskolaudvaron, és rögtön felismered őket: nem, nem, *igen*. Vajon azok a vagány csajszi, akik lepkét tetováltatnak az intim testrészeikre, és a barátjuk ölében üldögélnek? Nem. Akkor talán azok a lányok, akik a barátjuk ölében üldögélő vagány csajsziakat *figyelik*? Igen.

Ők azok.

A goblinok azokat a lányokat pécézik ki maguknak, akik anynyira görcsösen próbálnak szépek lenni, hogy az igyekezetük szinte tapintható, olyan illatot árasztanak magukból, amit a goblinok már messziről kiszagolnak, mint a cápák a vér édes aromáját. Az elgyötört tekintetű lányokat, akik arról ábrándoznak, hogy egy reggel végre más emberként ébrednek. A konokul sóvárgó, csókra szomjas, vágytól égő lányokat.

Mint Kizzy.

Vad vágyakozás

Kizzy családja fura házban lakott a város szélén. Az udvar üllőkkel volt tele, bolhás bakkecskéjük pedig fejjel rohant a kerítésnek, amikor valaki elment a kapu előtt. A postás széles ívben elkerülte a házat, de ez nem jelentett gondot, mivel a család nem sűrűn kapott levelet. Még banki szórólapokat vagy reklámújságokat sem, mint más rendes emberek.

Kizzy családja eltért az átlagtól.

Nem volt tévéjük, de több száz dalt tudtak – a szövegük olyan nyelven íródott, amiről Kizzy tanárai még csak nem is hallottak –, és amikor közösen kiültek a kertbe a rozoga székekre, a hangjuk olyan panaszosan szólt, mint a holdra üvöltő farkasok vonítása. A sok szőrös, kék szemű nagybácsi régi, gyönyörű gitárokat pengetett, a vaskos nagynénik pedig szárított virágokkal tömték meg pipájukat. Unokatestvérekből is jutott elég. Kicsik voltak, de fürgek, és vagy a nők szoknyája körül lebzseltek, vagy a kecskét hergelték, mint holmi pöttöm, éles hangú matadorok. Kizzy édesanyja kendőt viselt, mint a parasztasszonyok a külföldi filmekben. Édesapja fiatalkorában két ujját veszítette el farkastámadásban.

Megölte a farkast, hogy visszaszerezze az ujjait, és a nyakában lógó kis erszényben hordta a vékony csontokat a farkas fogaival együtt.

A nők a kertet gondozták, a férfiak pedig arra vadásztak, aminek éppen szezonja volt (vagy nem volt). Olyan dolgokat műveltek rozoga, düledező fészereikben, amilyeneket a külvárosi gyerekek ma már csak dokumentumfilmekben vagy a harmadik világot megcélzó egyházi missziók során látnak – balták, belsőségek és az ősi tudás, hogyan lehet egy *állatból ennivalót* készíteni.

Kizzy utálta ezt az életet, és ezzel együtt szükségképpen önmagát is. Utálta a tükröket, utálta a bokáját, utálta a haját. Legszívesebben kimászott volna az életéből, hogy maga mögött hagyja, mint egy kagylóhéjat a tengerparton, és meztláb elinduljon az ellenkező irányba. Biztosra vette, hogy nincs még egy ember egész Észak-Amerikában, aki ilyen ostobán élne.

Az üllőkön meg a kecskén kívül egy sereg névtelen macska is lakott az udvaron: mindig a család körül ólálkodtak, és a tárgyaknak dörgölöztek. Aztán ott voltak a csirkék, a páva, ami folyton azt rikácsolta: „vér” (a pávák már csak ilyenek), meg a téglákon álló autók. A környék összes szelleme náluk suttogott, szomorkodott és táplálkozott, sőt, néha idegenek is betértek hozzájuk – nagy, ütött-kopott autókkal jöttek, amelyek csak úgy roskadoztak a különféle holmiktól –, és pár napig náluk maradtak. Harmonikáztak, a holdat bámulták, és olyan balladákat énekeltek, amelyek papíron nem, csak a reszelős hangjukban éltek. Kizzy a szellemeket szerette, de az idegeneket nem, mert amikor apja parancsára át kellett adnia nekik a szobáját, távozásuk után mindig erős lábszag terjengett.

Kizzy tizenhat éves volt, okos, de nem túl törekvő. Harmadikos volt egy középiskolában, amit ő csak Szent Himlőhely Kannibál-képző néven emlegetett.

A Szent Himlőhely gúnynév a pörsenéses iskolaigazgatóra utalt, aki minden alkalmat megragadott, hogy fiatalabb éveiről meséljen, amikor misszionáriusként szolgálta az Urat Borneón a kannibálok között, ahol a paraziták támadásai miatt üszkös sebek keletkeztek a testén. Vékony pengeszája még jobban elvékonyodott, amikor iskolakerülés miatt az irodájába rendelte Kizzyt, aki szinte beteges örömmel hozakodott elő újabbnál újabb nem létező vallási ünnepekkel, hogy magyarázatot adjon hiányzásaira. Kizzy tudta, az igazgató inkább lenyeli a meséit, mint hogy behívassa a szüleit, akik mindig olyan hangosan beszéltek a telefonba, mintha az valami futurisztikus eszköz lenne, és akiknek lármás kirohanásait – Kizzy sugallatára – cigány átkoknak vélte.

Kizzy az átlagtinédzsereknél is jobban gyűlölte, ha a családtagjaival kellett mutatkoznia, ezért gyalog járt iskolába, még akkor is, ha ónos eső vagy netalántán hó esett. Inkább a fagyhalál, mint a rozsdás tragacsok meg a hordóhasú nagybácsik. Az önostorozásra hajlamos Kizzyt könnyű volt zavarba hozni, de nehéz megbotráncoztatni. Ott-hon a legkellemetlenebb, letűnt korokat idéző feladatokat is gond nélkül elvégezte: kupacba hányta a trágját, és levágta a csirkék fejét.

Túl sok kávé ivott, dohányzott, gyönyörűen énekelt – ha éppen rá lehetett venni, hogy megcsillogtassa a hangját –, és egy borzalmas gúnynév súlya alatt nyögött, amelytől, úgy gondolta, soha nem fog megszabadulni. Két barátnője volt: a kövér Evie és a szarkasztikus humorú Kaktusz, akit valójában Marynek hívtak.

– Ne etess már, Kizzy! Nem hiszem el, hogy levágtad egy hattyú fejét – jelentette ki Evie, miközben a három lány hazafelé bandukolt az iskolából egy pénteki napon.

– Ööö, *de* – felelte Kizzy. – Kellett a szárnya nagymama koporsójába.

– Grááá! *Undorító!*

– Ne már! Az a hattyú egy szemétláda volt.

– De miért vágtad le a fejét? Kegyetlenség!

– Kegyetlenség? A csirkéket is le szoktuk fejezni. Ez nem kegyetlenség. Valamit *ennünk* kell, Evie. Ugye tudod, hogy a csirke nem lefóliázva születik?

– Meg is *ettétek*? Megmondom Mick Crespainnek, hogy megettél egy hattyút.

– Nem ettük meg! Különb is, majd biztosan Mick Crespainnel fogod megtárgyalni az étkezési szokásaimat. Azt se tudja, hogy a világon vagy.

– Nem! Azt nem tudja, hogy Kizzy a világon van.

– Igenis tudja a nevem! Trigonometrián mögötte ülök. A tarkója már totál beleivódott az emlékezetembe. Ezer közül felismerném.

Kaktusz idáig csöndben pőfékelt, de most közbeszólt:

– Kit érdekel Crespain tarkója? Én arra vagyok kíváncsi, miért tettetek hattyúszárnyat a nagymamád koporsójába.

– Hogy szabadon szárnyalhasson a lelke – válaszolta Kizzy, mint-ha mi sem lenne természetesebb.

Kaktusz úgy nevetett, hogy majdnem félrenyelte a füstöt.

– És mit csináltatok a másik szárnyával?

– Eltettük a következő halottnak – mondta Kizzy, és belőle is kirobbant a nevetés. – Tudjátok, hattyúszárny nem terem minden bokorban. Vagy nem tudjátok? – sandított Evie-re.

– Talán inkább nem érdekel minket.

Kaktusz még mindig hrákgott. Csak ennyit bírt kipréselni magából:

– Jesszusom, Kizzy! Ha nekem ilyen flúgos családom lenne, biztosan írnék egy szívfacsaró könyvet a gyerekkoromról, sőt, még a

tévében is elmesélném: egyszer le kellett fejeznem egy hattyút, hogy betehessem a szárnyát a nagymamám koporsójába.

– Hogy szabadon szárnyalhasson a lelke – tette hozzá Evie.

– *Pláne.*

– Fogjátok már be! – lengette meg az öklét Kizzy különösebb meggyőződés nélkül. – Kaktusz, ha akarod, lemondok a családomról a javadra. Vidd csak, a tiéd. Nekem jó lesz az icipici anyukád az icipici hajával meg a lusta disznó apáddal. Ígérem, senkit sem fogok lefejezni. Rád hagyom a baltámat.

– Köszönöm nemes felajánlásod – mondta Kaktusz ünnepélyesen. – De kétlem, hogy meg tudnék ölni egy hattyút. Bármilyen nagy szemétláda is. Én nem vagyok olyan elvetemült, mint te, Kiz.

– Hidd el, ha nálunk kellene laknod, te is elvetemült lennél. Tudod, mit művelt apám tegnap este? Miután egy jávorszarvast nyúzott az udvaron, bejön, és beledugja a nagy véres mancsát a patogatott kukoricás tálba!

Evie és Kaktusz elborzadva sikoltott fel.

– Oké, visszaszívtam – húzta el a száját Kaktusz. – Tartsd meg a családodat!

– Egy kis véres kukorica, és máris berezelsz? – kiáltotta Kizzy. – Papírkutya – dűnnyögte fejcsóválva.

A három lány a lakótelep szélén vált el egymástól. Kizzy, aki továbbbindult a város pereme felé, temető, víztorony meg fenyőfaültetvény mellett haladt el. Az út szélén lakókocsi állt. A lépcsőjén fekvő kövér kutya felemelte a fejét, amikor a lány egy vonalba ért vele, és nagyot böffentett. Egy bátor kismadár éppen varjút űzött ki az egyik fa odvából, egy mókus pedig elvétette az ugrást, és alétan zuhant rá egy száraz falevélkupacra. Ősz volt. Az égbolt fehér, a fák

feketék. Kizzy megpillantotta a tükörképét egy tócsában, gyorsan félrekapta a fejét.

A goblinok egy percre sem tévesztették szem elől. Csorgó nyállal figyelték a lépteit. Kizzy könnyedén megláthatta volna őket, mert az út menti kopasz galagonyabokrok csak félig nyújtottak fedezéket nekik. Ő volt az egyetlen lány ebben a jelentéktelen városban, akit elvileg nem szabadott volna elkapniuk, akinek több esze kellett volna legyen. Hiszen az Óhaza vére csordogált az ereiben. A családja *sok mindenben hitt*: a vámpírokban, a szemmel verésben, a boszorkányokban, az átkokban, sőt még a beszélő rókákban is. Azt vallották, hogy a fekete kakasok álruhás ördögök, és hogy soha nem szabad megenni azt a gyümölcsöt, ami nem a szezonjában termett.

Természetesen a goblinokban is hittek.

Ők azt mondták, ez nem „hit” kérdése. *Tudták*, hogy a goblinok léteznek, mert Kizzy nagymamája egyszer régen megmentette tőlük a nővérét, és sokszor felidézte a történetet. Elmesélte, hogyan próbálták a goblinok szétfeszíteni a száját, hogy belegyömöszöljék furcsa gyümölcsüket, meg hogy ő hogyan szorította össze az állkapcsát.

Feldagadt bele az ajka!

– Olyan lila volt, mint a szilva! Éreztem a bőrömrre fröccsenő nek-tár édes illatát, de azért sem kóstoltam meg a gyümölcsöt – mondta el Kizzynek többször is. – Te se kóstold meg soha, Napsugaram!

– A goblinok nem itt élnek, nagymama – felelte egyszer Kizzy, aki már unta a sztorit, és unta a várost is a lélektelen bevásárlóközpontjával, a focipályáival meg az egyforma házaival. – Hanem Prágában meg Barcelonában, ahol kávéházak vannak meg kocsmák meg ... – Hirtelen elhallgatott, s óvatosan tapogatózni kezdett az ábrándjai között, amelyeket más városok boldogabb lakosainak életéről szövegetett. – Vak utcazenészek – szólalt meg végül. – Meg

töpörödött apácák, akik hosszú kenyereket cipelnek a hónuk alatt. Meg katedrálisok vízköpővel. Meg katakombák.

– Miket hordasz itt össze? – förmedt rá a nagyanja. – Még hogy a goblinok Prágában élnek! Ostoba lány! A goblinok a pokolban laknak! Hányszor mondjam még el neked? *Ide* csak vadászni járnak.

Ha Kizzy nagyanja él, biztosan észrevette volna a fák mögött bujkáló goblinokat. Hallotta volna jóízű cuppogásukat, és biztonságba helyezte volna Kizzyt. De nem élt. Tavaly nyáron költözött át az ismeretlenbe. A hattyúszárny mellett más hasznos dolgokat is eltemettek vele: két marék mandulát, hogy legyen mit ennie, egy iránytűt, nehogy eltévedjen, meg aprópénzt, hátha meg kell vesztegetnie valakit az úton. Ezüstérméket, amelyeket az egyik fészkerben vertek és rúnákkal díszítettek. És persze a kecses keskeny pengéjű tör is a koporsóba került, amit mindig a zsebében hordott.

Amikor Kizzy kicsi volt, egyszer megkérdezte, övé lehet-e a tör, ha a nagyanja meghal, mire az asszony így felelt:

– Napsugaram, nekem is szükségem lesz rá. Szerezz magadnak saját kést!

Kizzy tudta, hogy más családok nem temetnek kést meg szárított hattyúszárnyat a nagymamájuk mellé, mint ahogy azt is gyanította, hogy más nagymamák nem kelnek föl a sírból, hogy az óramutató járásával megegyező irányban körbetáncolják az élőket – ami komoly varázserővel bírt, főleg ha egy halott művelte. Kizzy érezte, hogy nagyanja szelleme háromszor körbeugrálja a sír szélén, miközben apja meg a nagybátyjai földet lapátoltak a koporsóra. Örömmel nyugtázta magában, hogy az asszony lelke nem odalent van, a kopogva záporozó sárrögök alatt. A tör azonban ott volt. Kizzy látta, amint az apja beteszi a koporsóba, és nagyon elszomorodott. Mindig vágyakozva gondolt a gyönyörű igazgyöngy markolatra.